

for de store Udgifter, de have haft ved Opførelsen af Slagtehusene, har jeg aldrig udtalt mig i den Retning og aldrig begrundet Lovforslagets Affattelse paa dette Punkt paa den Maade, idet jeg ene og alene har givet den praktiske Begrundelse, at jeg havde en meget stærk Forestilling om, at Affattelsen af Lovforslaget paa den Maade, det blev foreslaaet paa dette Punkt, i høj Grad vilde lette Lovforslagets Gang paa dets videre Bane. Jeg vil, som sagt, ikke derfra, at jeg ved Afstemningen var Meningsfælle med det ærede Medlem, gaa ind paa, at det deraf skulde kunne sluttes, at jeg ogsaa i Begrundelsen er enig med det ærede Medlem.

Jeg er i Grunden ret enig i den Opfattelse, som det ærede Medlem fra Københavns 4de Valgkreds (Birck) gjorde gældende, at alle disse Afgifter i Virkeligheden ikke udredes af Landbrugerne, men derimod af Byernes Borgere, derved at Varerne blive saa meget dyrere for dem. Men naar dette er Tilfældet, synes det mig ogsaa dermed givet, at det ærede Medlem maatte straks komme til det logiske Resultat, at saa havde Byerne heller ikke nogen Erstatning at kræve, thi naar det, der skete, alene var, at de ikke længere fik Lov til at opkræve en Afgift hos deres egne Borgere, havde de ikke noget at kræve hos andre som Erstatning, fordi Afgiften hørte op.

Om de foreliggende Ændringsforslag skal jeg sige, at jeg selvfølgelig uden nogen Bemærkning kan tiltræde Ændringsforslagene under Nr. 1, 2 og 5. Jeg kan ligeledes tiltræde Ændringsforslaget under Nr. 3, men derimod ikke Underændringsforslaget under Nr. 4; Ændringsforslaget under Nr. 3 gaar ud paa, at for hjemmeslagtede, ukontrollerede Varer bestemmer Justitsministeren efter Forhandling med Kommunalraadene Afgiftens Størrelse for 2 Aar ad Gangen, medens Underændringsforslaget gaar ud paa, at Justitsministeren ikke skal fastsætte Afgiftens Størrelse efter „Forhandling“, men efter „Overenskomst“ med Kommunalraadene. Om dette, at fastsætte Afgiften efter Overenskomst med Kommunalraadene, behøves der ikke nogen særlig Bestemmelse, thi det er den Tilstand, vi have nu. Efter at Justitsministeriet en Gang har fastsat Sundhedsvedtægterne for de forskellige Kommuner, kan det ikke forandre dem uden efter Overenskomst med de paagældende Kommunalraad. Ændringsforslaget er derfor overflødig. Det samme vil udtrykkes ved at stemme mod Ændringsforslag Nr. 3, hvilket

det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds eventuelt ogsaa vil gøre. Derimod tror jeg, at Ændringsforslaget under Nr. 3 i og for sig er rigtigt. Særlig efter at vi ved 2den Behandling have slettet Bestemmelsen om den almindelige Afgift, finder jeg det naturligt, at man ogsaa paa det Omraade, hvor der er en Afgift, nemlig for de hjemmeslagtede Varer, og hvor det paastaas, vistnok med fuldkommen Ret, at der i denne Afgift skjuler sig en Accise, at der i denne Afgift er indbefattet et Beløb udover, hvad Varernes Kontrolering virkelig koster de paagældende Kommuner, fjerner denne Urimelighed. Derved gaar man i Virkeligheden ikke nogen Kommune for nær, thi man gør i Virkeligheden ikke andet, end hvad der er Ret, jeg kan gerne sige Lov og Ret.

Der findes nemlig, saa vidt jeg mindes fra Begyndelsen af 80erne, en Afgørelse ved Højesteret af dette Spørgsmaal. Det var en Handelsmand, vistnok ude fra Stevn, som havde betalt Afgift for en Række Varer, han indførte. Han anlagde saa Sag mod Københavns Magistrat og paastod den tilpligtet at tilbagebetale den Afgift, han havde erlagt. Højesteretsdommen frifandt Magistraten og gik ud paa, at han ikke kunde faa nogen Del af disse Afgifter tilbage. Men af Højesteretsdommens Præmisser fremgaar det ret tydeligt, at hvis Manden under Sagen havde været i Stand til at føre Bevis for, at de Afgifter, han havde maattet erlægge, havde oversteget de Udgifter, Københavns Magistrat havde haft ved at faa Kontrollen foretaget, vilde han kunne have faaet et Beløb tilbagebetalt. Nu er det jo klart, at den enkelte, som indfører Varer til en Købstad, kan ikke paatage sig og ikke være i Stand til at føre et saadant Bevis. Det vilde blive en Uendelighed paa Grund af alle de mange forskellige Tilfælde, naar hver enkelt Part skulde staa og trættes med Magistraten eller dens Afgiftsopkræver, om hvor meget i Virkeligheden Kontroleringen af disse Varer havde kostet Magistraten. Følgen deraf vil naturligt blive, at hvis vi blive staaende ved det nuværende System, ville de en Gang fastsatte Afgifter blive opkrævede og erlagte, maaske ikke uden Knurren, men dog uden Forsøg paa at faa dem tilbage. Derfor finder jeg det ganske naturligt, at der findes en Bestemmelse, hvorefter man kan komme dertil, at Kontrollen for saadanne hjemmeslagtede Varer ikke bliver højere, end hvad det koster den paagældende Kommune at faa Kontrollen udført.